

§ 4, 2det Stykke, 4de Linie, indskydes mellem „inden“ — „nævnte“ Ordene: „Udløbet af“.

vedtoges enstemmig med 44 St.

2) Ændringsforslag til § 10 af Larsen, Berg, Dressing, Jongquidres, Suel, Lyby, Moltke og Chr. Rasmussen saalydende:

Paragrafens 2det Stykke affattes saaledes:

„Med Hensyn til de mindre Jordstykker, som ved Retfælsse af Bugter i Bandlebet frastjæres de enkelte Lodder, kunne passende Mågelæg paabydes af Landvæsenstommisionen, forsaavidt de paagjældende Jordstykker have samme boniterede Areal.“

vedtoges med 32 St. mod 6.

3) Ændringsforslag under Nr. 2 af Udvalget saalydende:

§ 19, 2den Linie indskydes mellem „skal“ og „fle“ Ordene: „for Fremtiden“, og til Stykket føies som nyt Punktum: „Foranstaaende Bestemmelser gjøre dog ikke nogen Forandring i de nugjældende Regulativer, saalænge disse forblive uforandrede“.

vedtoges enstemmig med 44 St.

4) Ændringsforslag under Nr. 3 af Udvalget saalydende:

§ 69 sammendrages de tvende Stykker til eet, ved at Ordene „saavidt — Ulemper“ i Slutningen af 1ste Stykke, og „Foraavidt — undtagelsesvis“ i Begyndelsen af 2den Stykke udgaa, medens der til det derefter følgende Ord „tillægge“ føies et „s“.

§ 2det Stykke, 3die Linie indskydes efter „Bandingaanlæget“ følgende Punktum: „Denne vil dog kunne bortfalde eller nedsettes, hvis der efter Landvæsenstommisionens Bestemmelse kan træffes Foranstaltning, hvorved slige Tab eller Ulemper kunne fjernes eller formindskes“.

§ 3die Linie forandres: „denne Godtgjørelse“ til „Godtgjørelsen“.

vedtoges enstemmig med 44 St.

5) Ændringsforslag under Nr. 4 af Udvalget, der efter Vedtagelsen af det af 8 Medlemmer til § 10 stillede Forslag var saalydende:

Foran § 81, nemlig mellem Doverskriften: „III. Almindelige Bestemmelser“ og denne Paragraf indskydes en ny Paragraf, saalydende:

„Naar de paagjældende Eiendomme ere pantsatte, kan den Eieren efter nærværende Lov tilkommende Godtgjørelse for Eiendoms Afstaaelse eller Forringelse ikke udbetales ham uden med Samtykke af Pant haverne“.

vedtoges enstemmig med 44 St.

Dernæst fattes under Forhandling Ændringsforslaget Nr 5 til § 87 af Udvalgets Mindretal (Breinholt, Pauerslev, C. Nielsen).

Breinholt: Naar Mindretallet ikke har villet forny den langvarige Diskussion, som foregik ved anden Behandling, ved paany at stille endel af de Ændringsforslag, som dengang forelaa, og særlig dem, der saaldt mod et svagt Flertal, saa ligger dette ikke i, at man siden har forandret Anskuelser, men i, at man har formegen Respekt for det høie Thing til at kunne ville forudsætte, at det efter den korte mellemiggende Tid vilde forandre Afgjørelser, som det saa nylig har truffet. Man har derfor foretrukket at resignere, ialtfald foreløbig, gaaende ud fra, at der vel er al Rimelighed for, at vi ville faae Lovforslaget til Forhandling igjen, og at Tid og Omstændigheder maaste da ville være saadanne, at vore Forslag ville finde en mere bevæmt Forbund. Mindretallet har derfor indskrænket sig til at stille et eneste Ændringsforslag, der desuden er nyt, og som jeg derfor skal tillade mig at begrunde ved allerførst at begynde med den mere formelle Side af Sagen. Vrede Medlemmer ville ved at tage Lovforslaget i Haanden se, at Begyndelsen af § 87 lyder saaledes: „Denne Lov, som ikke gjælder for Kjøbenhavn og Færøerne, træder i Kraft den 1ste April 1879“. Da vi nu idag skrive den 30te April 1879, er det jo en iønskelidende Meningsløshed at beholde denne Tidsbestemmelse, saa iønskelidende, at jeg ikke behøver at spille noget Ord derpaa. Man kunde maaste mene, at Meningsløsheden var i den Grad stor, at den ingen Skade kunde gjøre; thi det, der i og for sig er umuligt, kunde man maaste mene, at man rolig kunde lade skjøtte sig selv. Alligevel tror jeg dog, at derigjennem er en Mulighed og en Fare for, at der kunde komme Befskyldninger frem, som ikke vare videre heldige. Vilde det dog ikke se lidt underligt ud, om dette Thing, der har havt Lovforslaget til Behandling igjennem rigeligt et halvt Aar, endelig lod det gaa fra sig med en saadant Bommert, og vilde det ikke let kunde give Anledning til, at man deri troede at kunne finde et Bidnesbyrd om en i alt Fald noget affækkende Behandling af dette Lovforslag, saavel fra Udvalgets som fra Thingets Side, en Befskyldning, som jeg paa ingen Maade tror er forfjænt. Det andet betalelige Spørgsmaal bliver da, naar denne i Lovforslaget anførte og nu umulige Tid skulde forandres, hvilken Tid man da skulde sætte i Stedet. Man kunde f. Ex. vælge den 1ste Juni, men efter al menneskelig Sandsynlighed vilde det ikke være Andet, end at fremkalde et nyt Ændringsforslag til sin Tid. Man kunde ogsaa ganske simpelt hen forandre Aarstallet 1879 til 1880 eller 1881; men vilde der dog ikke deri ligge en vis arrogant Selvrædighed med Hensyn til Ansættelsen af Tidspunktet for Lovens Straft-